

Rok 1910.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 15. października 1910.

Treść: № 186. Rozporządzenie, dotyczące zeznawania majątku, podlegającego równoważnikowi należytości, tudzież wymiaru i opłacania tego podatku za siódme dziesięciolecie (1911 do 1920 włącznie).

186.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 10. października 1910, dotyczące zeznawania majątku, podlegającego równoważnikowi należytości, tudzież wymiaru i opłacania tego podatku za siódme dziesięciolecie (1911 do 1920 włącznie).

Co do zeznawania majątku, który w myśl ustaw z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, i z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, tudzież późniejszych postanowień ustawowych podlega równoważnikowi należytości, jakież pod względem wymiaru i opłacania tego podatku za siódme dziesięciolecie (1911 do 1920 włącznie) wydaje się następujące rozporządzenia:

I. Przedmiot zeznania.

§ 1.

Celem wymiaru równoważnika należytości za siódme dziesięciolecie należy zeznać według stanu z dnia 1. stycznia 1911:

a) Cały majątek nieruchomości, położony w krajach tutejszych, a należący do podmiotu obowiązanego do płacenia równoważnika, niezależnie od tego, czy podmiot ten ma siedzibę w krajach tutejszych czy zagranicą, bez względu na prawny przyniöt posiadania, wraz z połączonymi z majątkiem tym prawami użytkowania, i bez różnic, czy posiadłość jest zapisana w księgach publicznych czy nie;

b) gdziekolwiek znajdujący się majątek ruchomy podmiotów, podlegających równoważnikowi, które mają siedzibę w krajach tutejszych, tudzież znajdujący się w krajach tutejszych majątek ruchomy podmiotów, podlegających równoważnikowi, które mają siedzibę za granicą.

Schroniska górskie, budy, baraki i inne podobne budynki, zbudowane na gruntach, które podmiot, podlegający równoważnikowi, jedynie najmuje lub dzierżawi, uważa się za ruchomości.

§ 2.

Obowiązek zeznawania majątku i opłacania równoważnika należytości istnieje w myśl punktu 1. pozycji taryfowej 106, B, e, ustawy z dnia 13. grudnia 1862 nie tylko co do majątku osób prawniczych, formalnie ukonsolidowanych, lecz także co do wszelkiego innego majątku nieruchomości i ruchomego, o ile pewnym poszczególnym osobom nie służy udział w funduszu zakładowym majątku.

Również majątek nieruchomości spółek zarobkowych, wymienionych w punkcie 2. pozycji taryfowej 106, B, e, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, których uczestnikom służy udział w głównym funduszu majątku wspólnego, tudzież majątek nieruchomości stowarzyszeń, związków i zakładów, podlegających ustawom z dnia 27. grudnia 1880, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1881, i z dnia 15. kwietnia 1885, Dz. u. p. Nr. 51, należy zeznać celem wyniaru równoważnika należytości bez względu na cywilno-prawną naturę tych związków osobowych i zakładów, o ile poszczególne nieruchomości nie są współwłasnością członków (§ 361 p. ks. u. c.).

Przez udziały w funduszu zakładowym majątku społeczności lub w funduszu głównym majątku wspólnego, o których mowa w pozycji taryfowej 106, B, e, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, należy rozumieć tylko takie udziały, które poszczególny członek może w ciągu istnienia społeczności przełożyć na osoby trzecie i które są oznaczone w słowniku do całości.

§ 3.

Jeżeli żąda się ustawowego uwolnienia od równoważnika należytości, wówczas należy dochodzić go na podstawie dokumentów potrzebnych do wykazania prawa do uwolnienia i uzyskać uznanie uwolnienia przez władzę skarbową.

Przyznanie uwolnienia od równoważnika należytości za szóste dziesięciolecie nie nadaje jeszcze prawa do uwolnienia za siódme dziesięciolecie; także w tym wypadku należy zatem postarać się o uznanie uwolnienia w myśl ustępu poprzedzającego.

Majątko, co do których żąda się trwałego uwolnienia od równoważnika należytości, zeznać trzeba na razie tylko o tyle, o ile to jest potrzebne do niewątpliwego stwierdzenia żadanego uwolnienia.

Części składowe majątku, co do których w dniu 1. stycznia 1911 nie zastąpił jeszcze obowiązek opłacania równoważnika należytości stosownie do uwagi 3. do pozycji taryfowej 106, B, e, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, oznajmić należy na razie władzy, powołanej do wymiaru równoważnika, wykazując chwilę, w której skarb państwa nabył prawo do zwyczajnej należytości od nabycia majątku, a w odpowiednim czasie, gdy zastanie obowiązek opłaty równoważnika, zeznać zgodnie z przepisami podług stanu z owej chwili.

Podmioty, podlegające równoważnikowi, które w dniu 1. stycznia 1911 nie istnieją jeszcze przez całe lat dziesięć, mają na razie wykazać władzy, powołanej do wymiaru równoważnika należytości, tylko datę swego utworzenia lub powstania, a dopiero z upływem dziesiętego roku istnienia zeznać w myśl przepisu majątek swój według stanu z tegoż czasu.

§ 4.

Go do tych podmiotów podlegających równoważnikowi należytości, które mają siedzibę w krajach Korony węgierskiej lub w krajach Bośni i Hercegowiny, decydują pod względem obowiązku zeznawania majątku i opłacania równoważnika należytości postanowienia §§ 8., 18., 43. i 47. zatwierdzonej rozporządzeniem cesarskim z dnia 29. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 268, umowy z dnia 26. grudnia 1896, a względnie § 2. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 29. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 269.

II. Osoby obowiązane do składania zeznań.

§ 5.

Obowiązek zeznawania majątku, podlegającego równoważnikowi należytości, ciąży:

co do fundacji kościelnych i świeckich, bez względu na ich cel, na administratorach;

co do beneficyów, nie weielonych do pewnej społeczności, oraz co do majątku arcybiskupstw i biskupstw, na użytkujących, w razie zaś opróżnienia, na administratorach, prowizorach (zawiadowcach przychodów interkalarnych);

co do majątku beneficyów weielonych, na przełożonym tej społeczności, do której beneficium jest weielone;

co do kościołów, na zawiadowcach majątku kościelnego;

co do kapituł katedralnych i kolegiальных, probostw, zakonów, klasztorów i innych korporacji kościelnych (konwentów), na ich przełożonych;

co do majątku gmin religijnych i wyznaniowych niekatolickich, na ich reprezentantach ustawowych;

co do majątku krajowego (funduszu krajowego, funduszu krajowo stanowego) i co do innego majątku z określonym celem, zawiadywanego przez kraj, na wydziale krajowym;

co do majątku gmin (gmin miejscowości, częściowych, reprezentacji powiatowych, gmin konkurencyjnych itp.) i wszelkiego innego majątku z określonym celem, zawiadywanego przez gminy, na przedłożonych gmin (zwierzchnikach, przewodniczących itp.) z zachowaniem formalności, przepisanych pod względem wygotowania dokumentów w imieniu gminy (wspólny podpis członków reprezentacji gminnej, wyciśnięcie pieczęci gminnej);

co do zakładów, stowarzyszeń, spółek akcyjnych, gwarectw i przedsiębiorstw górniczych, utworzonych na zasadzie §§ 137. i n. ustawy górniczej z dnia 23. maja 1854, Dz. u. p. Nr. 146, co do spółek z ograniczoną odpowiedzialnością i innych spółek zarobkowych itp., na zwierzchnikach, dyrektorach, zawiadowcach przedsiębiorstwa lub innych pełnomocnikach i ustawowych reprezentantach.

III. Forma zeznań.

§ 6.

Majątek nieruchomości należy zeznać podług dołączonych wzorów A/1 i A/2, majątek ruchomy podług wzoru B, a prawa użytkowania, podlegające równoważnikowi należytości (jak prawo polowania, rybołówstwa, mlewa, wyszynku, targu, myta, przewozu itp.), podług wzoru C oddzielnie.

Tymczasowe uwiadomienie o tych częściach składowych majątku, co do których w dniu 1. stycznia 1911 nie zaistniał jeszcze obowiązek opłacania równoważnika należytości stosownie do uwagi 3. do pozycji taryfowej 106. B, e, ustawy z dnia 13. grudnia 1862 (§ 3., ustęp 5.), należy uszczecnić zapomocą osobnego wykazu podług wzoru D, w którym podaje się najprzód nieruchomości w tym porządku kolejnym, w jakim zostały nabycie, a następnie ruchomości w tej samej kolejci.

Krajowe władze skarbowe zarządzają natychmiast wydrukowanie wzorów powyższych wraz z arkuszami wkładkowymi i wydawać je będą stronom za zwrotem kosztów nakładu, uwidocznionych na każdym formularzu.

Majątek gmin, beneficjów, kościołów, fundacji i zawiadywanych przez nie funduszy samoistnych należy zeznawać nie łącznie lecz oddzielnie.

Jedynie majątek fundacji miszalnych i modlitewnych można wykazywać zbiorowo, wymieniając tylko poszczególne fundacje.

Spółki, stowarzyszenia i zakłady, obowiązane do publicznego składania rachunków, winny dołączyć do zeznania także ostatnie zamknięcie rachunkowe.

Każde zeznanie lub wykaz majątku należy datować wyrażeniem miejsca i dnia wygotowania i podpisać w formie prawnie obowiązującej.

§ 7.

Części składowe majątku, co do których żąda się uwolnienia od równoważnika należytości za całe siódme dziesięciolecie, należy przytoczyć, o ile musi się je zeznać celem niewątpliwego stwierdzenia uwolnienia (§ 3., usteupy 1. i 3.), w dotyczącym zeznaniu i to przy końcu tegoż z wykazaniem powodu uwolnienia.

IV. Postanowienia szczególne co do zeznawania nieruchomości (zeznanie wzór A/1 i A/2).

§ 8.

Jeżeli nieruchomości, należące do podmiotu, podlegającego równoważnikowi, stanowią ze względu na sposób prowadzenia gospodarstwa i użytkowania jeden lub kilka obszarów ekonomicznych, jak na przykład dobra ziemskie łącznie zarządzane lub fabryki z budynkami pobocznymi, składami itp., wówczas należy przedstawić to jasno w dotyczących zeznaniach; grunta względnie budynki, będące w związku ze sobą, należy wymienić jeden za drugim i zaznaczyć w zeznaniach podług wzorów A/1 i A/2 przynależność gruntów i budynków przez wzajemne одноśniaki.

§ 9.

Jeżeli strona, obowiązana do płacenia równoważnika należytości, posiada nieruchomości, leżące w różnymi okręgach podatkowych, wówczas winna złożyć dla każdego okręgu podatkowego oddzielne zeznanie co do położonych tamże nieruchomości.

Każde z tych zeznań należy zamknąć oddzielnie.

Te oddzielne zeznania należy zaopatrzyć na kartach tytułowych liczbami bieżącymi.

Zamknięcia oddzielne należy zestawić w tym samym porządku w osobnej tabeli według wzoru odnośnego formularza zeznań i podać następnie wynik ogólny.

Tabela ta, którą należy zaopatrzyć napisem: „Zestawienie”, ma zarazem stanowić okładkę dla oddzielnych zeznań, poukładanych w porządku arytmetycznym, ma być zaopatrzona datą i podpisem tak samo jak zeznania (§ 6., ustęp ostatni).

Jeżeli osoba, obowiązana do złożenia zeznania (§ 5.), nie może ze względu na swe miejsce zamieszkania dostarczyć ustnie potrzebnych w danym razie wyjaśnień co do zeznania, wówczas winna wskazać w tym celu osobę, zamieszkałą w powiecie i obecną ze stosunkami, i upoważnić ją nadto do ważnego zawarcia w razie potrzeby z funckionariuszami administracyjnymi skarbowej umowy co do podstaw wymiaru należytości.

§ 10.

Grunta jednakożnego rodzaju uprawy, należące do tego samego obszaru ekonomicznego (§ 8.) i położone w tym samym okręgu podatkowym (§ 9.), należy wprawdzie przytoczyć z liczbami parcel, ale odnośny podatek gruntowy i powierzchnię wystarczy podać tylko sumarycznie.

§ 11.

W zeznaniach, dotyczących się majątku nieruchomości, należy zeznać także rzeczy, które same przez siebie są ruchome, ale jako przynależność nieruchomości mają być w znaczeniu prawnym uważane za nieruchomości (§ 293, p. k. u. c.), i podać je dokładnie w szczegółowaniu na stronie 4. zeznań, wzór A/1 i A/2.

Co ma być uważane za przynależność nieruchomości, należy oceniać według §§ 294. do 297. p. k. u. c.

Pod warunkiem, iż rzecz główna jest obowiązana do opłaty równoważnika, podlega przynależność równoważnikowi należytości także wówczas, gdy przeznaczenie jej jako przynależności nie trwało jeszcze przez lat dziesięć.

§ 12.

Nieruchomości należy zeznawać według wartości pospolitej (§§ 305. i 306. p. k. u. c.) stosownie do przepisu § 50. ustawy o należytościach z dnia 9. lutego 1850, a to w ogólności z uwzględnieniem miejscowych cen kupna.

Jeżeli niema takich cen kupna, nadających się do porównania, należy zeznać budynki i wszelkie inne przynależności rzeczy nieruchomości według obecnych kosztów postawienia lub nabycia.

Nieruchomości, które chociażby już dawniej były poddane z jakiegobądź powodu oszacowaniu sądowemu, należy zeznać w wartości, ustanowionej przy ostatnim oszacowaniu sądowem, o ile ze względu na czas podjęcia oszacowania lub inne okoliczności nie powstanie poważna wątpliwość, czy wartość ta jest odpowiednia. Wątpliwości takie należy podać w zeznaniu wyraźnie.

Nieruchomości, stanowiące razem jeden obszar ekonomiczny (§ 8.), można zeznać w wartości ryczałtowej, a to także wtedy, gdy leżą w rozmaitych okręgach podatkowych, jednak bez naruszenia obowiązku podania ewentualnych oszacowań sądowych.

Postanowienia §§ 50. i 54. ustawy z dnia 9. lutego 1850 i § 6. rozporządzenia cesarskiego z dnia 19. marca 1853, Dz. u. p. Nr. 53, o oznaczaniu wartości drogą ugody lub osobnego oszacowania sądowego stosują się także do równoważnika należytości.

§ 13.

Jeżeli zeznana wartość dosięga przy gruntach i budynkach wyłącznie rolniczych i leśniczych, z wyjątkiem tych gruntów, o których wartości stanowi ich zdolność pod budowę i które należy ocenić z uwzględnieniem tej okoliczności, oraz przy budynkach mieszkalnych co najmniej

- a) 108krotnej wysokości podatku gruntowego bez zniżki;
- b) 100krotnej wysokości podatku domowo-klasowego bez zniżki w czterech ostatnich klasach taryfy, a względnie 150krotnej wysokości podatku domowo-klasowego bez zniżki w wyższych klasach taryfy;
- c) 16krotnej wysokości czynszu netto, podlegającego podatkowi domowo-czynszowemu, to jest 60krotnej wysokości $26\frac{2}{3}\%$ procentowego, a względnie 80krotnej 20procentowego podatku domowo-czynszowego bez zniżki z doliczeniem wartości ewentualnego czasowego uwolnienia od podatku.

w takim razie może składający zeznanie zamiechać na razie dokładnego wykazywania, iż zeznane cyfry wartości są odpowiednie, jest jednak obowiązany dostarczyć na żądanie władzy skarbowej wy-

kazów i dokumentów, które władza ta uzna za potrzebne i bliżej określi.

W przypadkach tych nie należy w szczególności potrącać z przypisu zniżki podatku gruntowego i budynkowego, przypadającej na zasadzie ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220.

Wartość czasowego uwolnienia od podatku domowo-czynszowego należy obliczać według instrukcji, podanej w rozporządzeniu ministerialnym z dnia 25. kwietnia 1900, Dz. u. p. Nr. 80, na podstawie stopy pięcioprocentowej i przyjęcia całorocznego płacenia podatku.

§ 14.

Spółki, stowarzyszenia i zakłady, obowiązane do publicznego składania rachunków, które podają wartość swych posiadłości nieruchomości z przynależnościami w mniejszych kwotach jak te, które przyjęto za podstawę ostatniego zamknięcia rachunkowego (§ 6., następ 6.), powinny wyjaśnić w zeznaniach różnicę takie.

Mianowicie winny przedsiębiorstwa kolejowe, o ile nie wykażą i nie zeznają do wymiaru równoważnika należytości kapitału, wyłożonego na grunty, na roboty ziemne i sztuczne, na budowę dolną i górną i na wszystkie przynależności nieruchomości, jako to na dworce, miejsca do ladowania i wyladowywania, budynki potrzebne do ruchu kolei w miejscowościach odjazdu i przyjazdu, domy dla stróżów i dozorców, z wszyskimi urządzeniami przy maszynach stałych, które należy uważać za nieruchomości, i z wszystkimi nieruchomościami, udowodnić należycie, iż wartość nieruchomości, zeznana czy to poszczególnie, czy też w sumie ryczałtowej, jest odpowiednią.

§ 15.

Stanu biernego nie potrąca się z wartości majątku nieruchomości, podlegającego równoważnikowi, w celu wymiaru tej opłaty (§ 56. ustawy o należytościach z dnia 9. lutego 1850).

V. Postanowienia szczegółowe co do zeznania majątku ruchomego (zeznanie wzór B).

§ 16.

Zeświadczenie majątku nieruchomości należy uszkutecznić według stanu majątku z dnia 1. stycznia 1911, odnosząc do czasu tego także oznaczenie wartości, rozdzielić je na wzór inwentarza spadkowego i ułożyć w taki sposób, aby można było ocenić według niego stosowną wysokość oznaczeń wartości, które ma się zamieścić z uwzględnieniem §§ 51. i 52. ustawy z dnia 9. lutego 1850, oraz § 8. ustawy z dnia 13. grudnia 1862.

Co do kapitałów, ulokowanych na pożyczkach prywatnych tudzież w obligacjach publicznych i prywatnych papierach wartościowych, należy dokładnie wypełnić wszystkie rubryki wyszczególnienia na stronie 2. i 3. zeznania wzór *B*.

Razem z wierzytelnościami i papierami wartościowymi należy zeznać także odsetki w dniu 1. stycznia 1911 już płatne ale jeszcze nie odebrane, tudzież odsetki bieżące, obliczone do dnia 31. grudnia 1910 włącznie.

Gotówkę, będącą w kasie w dniu 1. stycznia 1911, należy zamieścić w zeznaniu bez względu na jej cel i użycie.

Co do beneficyów nie należy uważać za majątek benefycjalny i zeznawać gotówki, należącej do benefycyata, tudzież przypadających mu odsetek od kapitałów benefycjalnych.

W tych jednak wypadkach, w których odsetki bieżące, płatne po dniu 1. stycznia 1911, są przeznaczone z góry zgodnie z fundacją lub statutem, według ustawy lub stosunków, rzeczywiście istniejących i wykazanych, nie na pominieć majątku zakładowego osoby prawniczej lecz na pokrycie wydatków bieżących, należy pominąć te bieżące odsetki przy wymiarze równoważnika należytości, tak samo jak i odpowiednie bieżące wydatki. Ma to w szczególności obowiązywać co do majątku kościelków, o ile dochód z niego jest potrzebny na pokrycie bieżących potrzeb kościelnych albo na dotację duszpasterza, dalej co do majątku fundacji, o ile dochód z niego nie ma być kapitalizowany. W tych wypadkach nie można jednak oczywiście także przy długach, które w myśl §§ 17. i n. rozporządzenia ma się odciągnąć od majątku ruchomego w celu wymiaru równoważnika należytości, wstawić w rachunek odsetek bieżących.

§ 17.

Równoważnik należytości od majątku ruchomego wymierza się od czystej wartości, pozostającej po stracienniu stanu biernego (§ 57. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50).

Do zeznania, tyczącego się majątku ruchomego, należy zatem dołączyć wykaz stanu biernego, jaki istniał w czasie, do którego zeznanie ma się odnosić, i wykazać na końcu resztę majątku podlegającą równoważnikowi należytości.

Jeżeli jednak stan bierny podmiotu, obowiązującego do płacenia równoważnika, a mającego siedzibę w krajach tutejszych, ciąży także na jego majątku nieruchomości, leżącym za granicą, wówczas należy botrącić od majątku ruchomego tylko tę kwotę stanu ipernego, która przypada stosunkowo według przepisu § 57. o należytościach z dnia 9. lutego 1850

na tutejszy majątek nieruchomości i na cały majątek ruchomy. Stan bierny, ciążący tylko na tym majątku nieruchomości obowiązanego do płacenia równoważnika, który leży za granicą, nie nadaje się zatem do potrącenia z majątku ruchomego.

W podobny sposób mogą podmioty, podlegające równoważnikowi a mające siedzibę za granicą, odliczać od swego majątku ruchomego, znajdującego się w krajach tutejszych, tylko tę część stanu biernego, która przypada na ich majątek ruchomy i nieruchomości, znajdujący się w krajach tutejszych. Dla spółek, stowarzyszeń i zakładów, obowiązanych do publicznego składania rachunków, służy pod tym względem za podstawę bilans szczegółowy, zestawiony dla Austrii, o ile nie zachodzi co do niego żadna wątpliwość.

Jeżeli poszczególne ruchome lub nieruchomości części składowe majątku nie podlegają równoważnikowi należytości, w takim razie nie uwzględnia się także tej części stanu biernego, która przypada na nie. Postanowienie to nie ma jednak zastosowania, jeżeli podmiot, obowiązany do płacenia równoważnika należytości, nabył odnośnie części składowe majątku w ciągu dziesięciu lat przed dniem 1. stycznia 1911 na podstawie przeniesienia, podlegającego należytości procentowej.

Umorzenie stanu biernego w ciągu okresu przypisania nie pociąga za sobą żadnej zmiany w wymiarze należytości.

§ 18.

Ze względu na § 105. patentu cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208, można potrącać z majątku czynnego w celu wykazania czystego majątku ruchomego tylko długi, to jest te kwoty, co do których w danej chwili służyły osobom trzecim prawo żądania, a więc kwoty, w skutek których zmniejsza się fundusz zakładowy majątku.

Wydatków, które osoba obowiązana do płacenia równoważnika ma jako taka ponosić z przychodów bieżących na zasadzie zobowiązania, ciążącego na niej z mocy pewnej ustawy szczególnej, pewnego rozporządzenia lub osobnego tytułu, nie można uważać za długi, ponieważ przedstawiają one tylko zmniejszenie się wartości przychodu, nie zaś substancji majątku.

Oznaczając wartość majątku fundacji (mianowicie fundacji mszałnych), nie należy potrącać zobowiązań, które mają być świadczone z fundacji.

§ 19.

Nie można uważać za długi, a przeto też potrącać z majątku ruchomego, podlegającego równoważnikowi, w szczególności także następujących

pozycyi, które w zamknięciach rachunkowych spółek, stowarzyszeń i zakładów są zwykle podawane w rubryce stanu biernego:

rezerw na pokrycie przyszłych strat, ubytków lub wydatków (funduszy rezerwowych zwyczajnych i nadzwyczajnych, osobnych rezerw dla pewnych gałęzi interesów lub poszczególnych interesów, osobnych rezerw na straty na kursie, tworzących się w razie podnoszenia się kursu z różnicą między cenami nabycia a rzeczywistymi wartościami obiegowymi papierów wartościowych; w zakładach ubezpieczeń także funduszy gwarancyjnych, zebrań ponad przepisaną rezerwą premii i przeznaczonych na pokrycie ubytków, które mogłyby ewentualnie zajść wskutek zdarzeń nieprzewidzianych itp.);

czystego zysku z ostatniego roku;

procentów, odebranych z góry przed dniem 1. stycznia 1911 za okres, wychodzący poza ten czas, chociażby kwoty te były przeznaczone na pokrycie zobowiązań, które później powstały, jak na przykład odsetki od wertytelności hipotecznych, odebrane z góry przez zakład, wypuszczający listy zastawne, które służą na zapłacenie płatnych z dołu kuponów od listów zastawnych, a tymczasem stanowią majątek zakładu;

wreszcie premii, zapłaconych z góry zakładom ubezpieczeń, o ile one nie są potrzebne do utworzenia rezerwy premii.

§ 20.

Pod względem rezerw premiowych w spółkowych zakładach zaopatrzenia (instytucjach emerytalnych) i towarzystwach ubezpieczeń, opartych na zasadzie wzajemności, obowiązywać mają następujące przepisy:

a) Zakłady i towarzystwa, które stosownie do postanowień rozporządzenia ministerialnego z dnia 5. marca 1896, Dz. u. p. Nr. 31, wstawiają w swem przedsiębiorstwie rezerwę premiową, służącą na pokrycie przyszłych zobowiązań zakładu lub towarzystwa względem ubezpieczonych (która przedstawia odniesioną do dnia 1. stycznia 1911 wartość praw, powstały dla ubezpieczonych wskutek opłaty premii), obliczoną według zasad, przepisanych w § 28. rzeczonego rozporządzenia ministerialnego, w rachunek obrotowy (między wydatkami) i w bilans (w rubryce stanu biernego), mogą potrącić tą rezerwę premiową także przy zeznawaniu majątku ruchomego w celu wymiaru równoważnika należytości jako pozycję bierną.

b) W tych starszych zakładach emerytalnych spółkowych, które nie są jeszcze urządzone

według regulaminu, ogłoszonego powyższem rozporządzeniem ministerialnym, należy przy obliczaniu czystego majątku ruchomego, podlegającego równoważnikowi, uważać pokrycie kapitałowe, odpowiadające asygnowanym już emeryturom i poborom zaopatrzenia (§ 16. ustawy z dnia 9. lutego 1950, Dz. u. p. Nr. 50), za pozycję bierną.

Jeżeli jednak wysokość rezerw premiowych będzie wykazana przez przedłożenie orzeczenia technika asekuracyjnego, autoryzowanego w myśl rozporządzenia ministerialnego z dnia 3. lutego 1895, Dz. u. p. Nr. 23, według zasad techniki ubezpieczeń, wówczas można postąpić z tymi rezerwami według lit. a).

c) Tym poniejszym stowarzyszeniom, opartym na zasadzie wzajemności, które nie są organizowane według zasad, podanych pod a) a ograniczają się tylko do tego, że dostarczają członkom swoim, opłacającym wkładki statutowe, pomocy i opiekę lekarską w chorobach (zasiłków w chorobie), wsparę w razie czasowej lub dożywotniej niezdolności do zarobkowania albo zasiłków na pokrycie kosztów pogrzebu i które nie posiadają funduszu zakładowego, tudzież mniejszym włościąńskim związkom dla ubezpieczenia zwierząt i ubezpieczenia od ognia i gradu może władza skarbową, powołana do wymiaru równoważnika należytości, pozwolić, aby stan kas z dnia 1. stycznia 1911 był uważany za fundusz rezerwowy premii i aby wskutek tego zaniechano wymiaru równoważnika należytości od powyższego majątku ruchomego.

§ 21.

Pozycje bierne, które mają być uwzględnione przy wymiarze równoważnika należytości od majątku ruchomego, należy wykazywać władz skarbowej z reguły w taki sam sposób i zapomocą tych samych środków, co długi spadkowe.

Władza skarbową może na podstawie starannego ocenienia stosunków zezwolić na ułatwienie w składaniu dowodu.

VI. Postanowienia szczególne co do zeznania praw użytkowania (zeznanie wzór C).

§ 22.

W zeznaniu podług formularza C należy wpisać najpierw te prawa użytkowania, które zalicza się do nieruchomości (§ 298. p. k. u. c.), a następnie te, które liczy się do ruchomości. Dla każdego z tych dwóch rodzajów praw należy sporządzić osobne zamknięcie.

Prawo polowania należy zeznać, o ile nie uwzględniono go już przy zeznawaniu i oznanianiu wartości nieruchomości (zeznanie wzór A/1), jako majątek nieruchomości w całkowitej kwocie dochodu, jeżeli służy podmiotowi, podlegającemu równoważnikowi, na własnej posiadłości gruntowej (do czego potrzebna jest posiadłość zaokrąglona o 200 morgach czyli 115 hektarach), w przeciwnym zaś razie (jeżeli posiadłość gruntowa jest mniejsza), w tej kwocie, która z dochodu, jaki prawo polowania niesie, przypada stosunkowo na posiadłość gruntową podmiotu, podlegającego równoważnikowi. Jeżeli dochód z prawa polowania nie bywa rozdzielany między posiadaczy gruntów lecz pobierany przez gminę dla siebie, w takim razie należy wymierzyć równoważnik należytości od wartości prawa polowania, przypadającego na posiadaczy gruntów, jako od części składowej majątku ruchomego gminy, tylko wtedy i tylko o tyle, jeżeli i o ile posiadacze gruntów odstąpili gminie jako takiej dochód z polowania formalnie i trwale (a nie tylko na pokrycie ciążących na nich dodatków gminnych lub z zastrzeżeniem odwołania).

Opłaty targowe, straganowe itp. nie są przedmiotem równoważnika należytości jedynie wtedy, gdy jest udowodnione, że władza pozwoliła na ich pobieranie i wymierzyła je tylko na zasadzie §§ 69. i 70. ordynacji przemysłowej z dnia 20. grudnia 1859 jako wynagrodzenie za wydatki, powstałe dla gminy wskutek odbywania się targu. Jeżeli dowodu tego nie ma, należy przy wymierzaniu równoważnika należytości wegańczyć dochód z opłat targowych i straganowych jako część składową majątku ruchomego.

Pobory powrotne w pieniądzach i w naturze, jakie łączą się mianowicie z beneficjami, należy zeznawać z wymienieniem tytułu prawnego, na którym się opierają.

Natomiast niepodlegają równoważnikowi należytości opłaty kościelne, dary do skarbony i inne opłaty tego rodzaju, składane beneficjatom plebańskiemu tytułem odpłaty lub z dobrej woli, ponieważ dochodów tych nie czerpie on z majątku beneficjum.

VII. Niektóre postanowienia co do uwolnień od równoważnika należytości.

§ 23.

Uwolnienie od równoważnika należytości, przewidziane w ustawie 1. do pozycji taryfowej 106, B. e, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, stosuje się tylko do spółek, mających na celu wspólny zarobek, jeżeli kontrakt spółki jest sporządzony albo

- a) na czas oznaczony, nie przekraczający lat 15, lub też

b) wyraźnie tylko na czas życia pierwotnych uczestników lub dla ich dziedziców.

Uwolnienie to nie rozciera się więc w ogóle na spółki, utworzone na czas nieoznaczony lub na czas oznaczony, ale przekraczający lat 15, i odpada, gdy spółka, utworzona pierwotnie na czas oznaczony, nie przekraczający lat 15, zostanie później wyraźnie lub milczącą przedłużona na czas nieoznaczony lub na czas oznaczony, który z doliczeniem dotychczasowego istnienia spółki przekracza lat 15, tudzież, gdy do spółki, utworzonej pierwotnie na czas życia uczestników lub dla ich dziedziców, przystąpią nowi wspólnicy, i to nie w charakterze dziedziców pierwotnych uczestników, przez co jednak stanowisko prawne spółki nie doznaje zmiany, a jej majątek nieruchomości nie ulega przeniesieniu.

§ 24.

Jeżeli nierozdzielne połączenie wszystkich praw użytkowania i używania z pewnymi realnościami, wymagane dla skorzystania z uwolnienia od należytości w myśl uwagi 2. lit. a) do pozycji taryfowej 106, B. e, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, nie wynika już z księgi gruntowej, wówczas wystarczy także udowodnić takich okoliczności, z których można wnioskować o rzeczywistem istnieniu powyższej łączności.

Jako materiał pomocniczy dla dostarczenia dowodu tego wchodzą w rachubę zamknięcia rachunkowe gminy z ubiegłego dziesięciolecia, zeznania świadków współczesnych, inwentarze majątku gminnego, poświadczania władz itd.

Jeżeli pożytki z nieruchomości nie są zupełnie wyczerpane prawami użytkowania i używania, nie należy odmawiać uwolnienia od równoważnika należytości, lecz powinno się przypisać społeczności należytość tylko od tej części wartości rzeczy nieruchomości, która odpowiada części użytków, nie wyczerpanej udowodnionymi prawami użytkowania lub używania.

§ 25.

W przypadkach uwagi 2., lit. b) do pozycji taryfowej 106, B. e, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, rozstrzyga pod względem wymiaru równoważnika należytości tylko ten stan prawny, który władza podatkowa stwierdziła odnośnie do chwili decydującej.

Wyłącznie czasowe uwolnienie od podatku gruntowego lub budynkowego nie uzasadnia uwolnienia od równoważnika należytości, przepisanego w tem miejscu ustawy.

Go do winnie uszkodzonych przez mszycę winną, należy uwzględnić przy wymiarze równoważnika należytości zmniejszenie się wartości, uznane przez odpisanie podatku gruntowego (§ 7. ustawy z dnia 27. czerwca 1885. Dz. u. p. Nr. 3 z r. 1886).

§ 26.

Na równi z ruchomościami, należącymi do fundacji na cele naukowe, dobroczynne i humanitarne, można postawić pod względem uwolnienia od równoważnika należytości według uwagi 2., lit. d) do pozycji taryfowej 106 B. e. ustawy z dnia 13. grudnia 1862. Dz. u. p. Nr. 89, majątek ruchomy stowarzyszeń i zakładów, służącyce wspólnianym celom, tylko w takim razie, gdy majątek ten według istniejących w danej chwili statutów tych stowarzyszeń i zakładów służy trwale i wyłącznie na podane wyżej cele, a tem samem nie może być celom tym odjęty nawet, gdy stowarzyszenie lub zakład przestanie istnieć.

Go do majątku ruchomego funduszów szkolnych i szpitalnych można pominięć wspomniany wyżej dowód trwałego przeznaczenia.

Przy przyznawaniu uwolnienia od należytości według przytoczonej uwagi 2., lit. d), należy uważać cele czysto umiętne za równorzędne z celami naukowymi.

Stowarzyszeń i zakładów, opartych na zasadzie wzajemności (wzajemnych świadczeń), nie zalicza się do stowarzyszeń i zakładów dla celów dobroczynnych i humanitarnych.

Majątek ruchomy ochotniczych stowarzyszeń straży pożarnej oraz związków takich stowarzyszeń jest uwolniony od równoważnika należytości także wtedy, gdy trwałe przeznaczenie tego majątku nie jest udowodnione ich statutami. Również przybory do gaszenia pożaru, będące własnością gminy, nie są przedmiotem równoważnika należytości.

§ 27.

Także posiadacze beneficyów, którzy na zasadzie ustawy z dnia 15. lutego 1877, Dz. u. p. Nr. 98, domagają się osobistego uwolnienia od równoważnika należytości, mają zeznać ruchomy i nieruchomości majątek benefycjalny i wyjechać sobie u władz przyznanie uwolnienia.

Przy ocenianiu tego żądania należy brać na uwagę tylko przychód, płynący z dzierżenia beneficyum, bez względu na jakikolwiek inny przychód osobisty, który nie pochodzi z prebendy.

Nie można przeto liczyć za przychód beneficyum ani uzupełnienia kongruy ani dodatku osobistego lub wsparcia, przyznanego dzierżycielowi beneficyum czasowo z funduszu religijnego. Również nie bierze się w rachubę dochodów, wymienionych w ustatnim ustępie § 22., które nie pochodzą z majątku benefycjalnego, ani tego, co benefyciat pobiera z osobnych fundacji, od których oddzielnie wymieniono równoważnik należytości.

Przy obliczaniu czystego dochodu z prebendy należy uwzględnić jako wydatki:

- a) wydatki na każdego kapłana pomocniczego, którego benefyciat obowiązany jest utrzymywać;
- b) wszelkie wydatki, które według przeznaczenia fundacji muszą być ponoszone z majątku benefycjalnego na korzyść osób trzecich, jak na przykład na kościół, na szkołę, szpital itp.;
- c) wszystkie podatki i daniny publiczne z dodatkami, odsetkami od należytości biernych itd., które benefyciat obowiązany jest pokrywać, jednak z wyjątkiem płaconego ewentualnie dotąd równoważnika należytości i podatku osobisto-dochodowego;
- d) wydatki biurowe na utrzymywanie metryk i wydatki urzędu dziekańskiego w rozciągłości, oznaczonej w § 7. lit. b. ustawy z dnia 19. września 1898. Dz. u. p. Nr. 176.

Jeżeli jednak posiadacz beneficyum, połączonego z pieczą dusz, musi utrzymywać jednego lub kilku kapłanów pomocniczych, należy zaraz przy przyznaniu benefyciatowi osobistego uwolnienia od należytości uczynić zastrzeżenie, że gdyby później w skutek opróżnienia się tej lub innej z systemizowanych posad kapłanów pomocniczych dochód prebendarski benefycjata zwiększył się czasowo ponad kwotę 1000 K, trzeba będzie, stosownie do wysokości odnośnej nadwyżki dochodu, płacić równoważnik należytości za czas opróżnienia posady kapłana pomocniczego.

O ile pewna społeczność żąda na zasadzie ustawy z dnia 15. lutego 1877 uwolnienia wielonego do niej beneficyum od równoważnika należytości, do którego opłaty jest obowiązana jako posiadaczka majątku, nie można przy obliczaniu czystego dochodu z beneficyum uważać kosztów utrzymania członków społeczności, pokrywanych z dochodu benefycjalnego, za pozycję potrącalną.

§ 28.

Obowiązek opłacania równoważnika należytości w myśl uwagi 3. do pozycji taryfowej 106. B. e. ustawy z dnia 13. grudnia 1862 zaczyna się w tych

wypadkach, w których na podmiot, podlegający równoważnikowi, przeniesiono pod tytułem darmym rzecz, obciążoną służebnością użytkowania lub używania, lub odstąpiono podmiotowi temu rzeczy sposobem darowizny na wypadek śmierci, dopiero po upływie dziesiątego roku, licząc od chwili, w której ustawie użytkowanie lub używanie, a względnie przypada darowizna, zdiagnozana na wypadek śmierci (§ 9. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, pozycja taryfowa 91, uwaga 2. ustawy z dnia 9. lutego 1850).

Natomiast okoliczność, że podlegający równoważnikowi odstąpił innej osobie użytkowanie lub użytkowanie danego przedmiotu, nie uzasadnia uwolnienia od równoważnika należytości.

Okres dziesięcioletni, przewidziany w uwadze 3. do pozycji taryfowej 106, B. e., ustawy z dnia 13. grudnia 1862, biegnie dla fundacji, które utworzono na mocy rozporządzeń woli ostatniej, od chwili, w której skarb państwa nabył prawo do należytości od tego zapisu testamentowego, a więc z reguły od dnia otwarcia spadku, dla fundacji zaś, które utworzono mocą aktu między żyjącymi, od zatwierdzenia listu fundacyjnego, a według okoliczności od tej chwili wcześniejszej, w której czynność prawną ma być uważana według postanowień prawa cywilnego za zawartą i w której zachodzi co do niej według § 1., A ustawy o należytościach z dnia 9. lutego 1850 obowiązek opłaty należytości.

Budynek, wystawiony na gruncie, który już więcej jak dziesięć lat zostaje w posiadaniu osoby, obowiązanej do opłaty równoważnika, podlega równoważnikowi, chociażby nie istniał jeszcze lat dziesięć, ponieważ o rozpoczęciu się obowiązku opłaty równoważnika stanowi nie chwila wystawienia budynku lecz chwila nabycia gruntu pod budowę.

Do rzeczy ruchomych, które nabyto nie na podstawie podlegającego należytościom aktu darowizny, fundacji lub przeniesienia majątku na wypadek śmierci, nie ma zastosowania uwaga 3. do pozycji taryfowej 106, B. e., ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89.

VIII. Termin składania zeznań i wykazów majątku.

§ 29.

Zeznania, tyczące się majątku, który w dniu 1. stycznia 1911 podlega już równoważnikowi należytości, tudzież wzmiankowane w § 3.. ustęp 4., i w § 6.. ustęp 2., wykazy majątku, który dopiero po dniu 1. stycznia 1911 zacznie podlegać równoważnikowi należytości, a względnie uwiadomienia o czasie powstania podmiotów, obowiązanych do

opłaty równoważnika, które dnia 1. stycznia 1911 nie istniały jeszcze od lat dziesięciu, należy wnosić najpóźniej do końca kwietnia 1911.

§ 30.

Te nieruchomości i ruchomości, co do których obowiązek placenia równoważnika należytości zaczyna się według uwagi 3. do pozycji taryfowej 106, B. e., ustawy z dnia 13. grudnia 1862, dopiero po dniu 1. stycznia 1911 (§ 3., ustęp 4. i 5., § 28.), powinno się zeznać należytości na przepisanych formularzach w ciągu trzydziestu dni od chwili zaistnienia obowiązku placenia równoważnika i podać zarazem ich wartość podług stosunków dnia, w którym obowiązek ten rozpoczął się.

Na prośbę stron można jednak uwolnić je od obowiązku składania tych zeznań oddzielnych pod warunkiem, że wniosą w trzydziestu dni po upływie każdego roku ogólny wykaz wszystkich części majątku, które w ciągu roku tego zaczęły podlegać równoważnikowi.

§ 31.

Spółki zarobkowe, które utworzono pierwotnie na lat 15 lub mniej, a których czas trwania przedłużono następnie lub ma się przedłużyć w ten sposób, że ogółem wynosić będzie więcej niż lat 15, winny wnieść zeznanie w przeciągu dni trzydziestu od dnia postanowionego lub dozwolonego przedłużenia ich trwania według stanu z tego dnia, a względnie w terminie § 30.

Do tych spółek zarobkowych, które z innej przyczyny tracą uwolnienie od równoważnika należytości według uwagi 1. do pozycji taryfowej 106, B. e., ustawy z dnia 13. grudnia 1862 (§ 23., ustęp 2.), stosuje się ustęp powyższy odpowiednio.

IX. Władze, do których należy wnosić zeznania.

§ 32.

Podmioty, podlegające równoważnikowi należytości, których siedziba znajduje się w obrębie królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa, mają wnosić zeznania do tej naczelnej władzy skarbowej I. instancji, w której okręgu siedziba ich leży, a mianowicie:

w Wiedniu do c. k. Głównego urzędu wymiaru taks i należytości;

w Bernie i w okręgu c. k. Sądu powiatowego Berno — okolica do c. k. Urzędu wymiaru należytości w Bernie;

w Krakowie i w krakowskim okręgu sądowym i podatkowym do c. k. Urzędu wymiaru należności w Krakowie:

w Gracu i w okręgu c. k. Sądu powiatowego Grac—okolica do c. k. Urzędu wymiaru należności w Gracu:

w Pilźnie i w pilzneńskim okręgu sądowym i podatkowym do c. k. Urzędu wymiaru należności w Pilźnie;

we Lwowie i w Pradze do c. k. Urzędu wymiaru należności we Lwowie, względnie w Pradze;

na Bukowinie do c. k. urzędu wymiaru należności w Czerniowcach, względnie w Suczawie;

dalej w Austrii górnej, Solnogrodzie, Karyntyi, Krainie, na Śląsku i w Pobrzeżu do Urzędów wymiaru należności, ustanowionych w tych krajach; wreszcie we wszystkich innych obszarach do właściwej dyrekcyi okręgu skarbowego (oddziału należnościowego).

Zechnania co do majątku, podlegającego równoważnikowi należności, położonego w obszarze, w którym niniejsze rozporządzenie obowiązuje, i należącego do takich podmiotów, obowiązanych do opłaty równoważnika, które mają siedzibę poza obrębem tego obszaru, należy również wnosić do władz wymiarowych, wymienionych w ustępie pierwszym, a mianowicie do tej władzy, w której okręgu znajduje się majątek, podlegający równoważnikowi, jeżeli zaś majątek ten znajduje się w okręgach kilku władz wymiarowych, do tej władzy, w której okręgu znajduje się główna masa majątku, albo gdyby pod tym względem zachodziła wątpliwość, do którejkolwiek z dotyczących władz podług wyboru strony.

X. Skutki nie złożenia zechnania w porę lub złożenia zechnania mylnego.

§ 33.

W razie niezłożenia zechnania w czasie właściwym należy zastosować § 80. ustawy o należnościach z dnia 9. lutego 1850 w ten sposób, że przez cały okres dziesięcioletni, za który równoważnik należności ma być wymierzony, będzie pobierana podwójna kwota należności.

Zatajenie lub mylne podanie przedmiotów, które mają być zechnane, podlega stosownie do § 84., l. 3. ustawy z dnia 9. lutego 1850 postępowaniu według ustawy karnej o przekroczeniach skarbowych. Ma to mianowicie zastosowanie także wtedy, gdyby co do rzeczy, które same przez siebie są ruchome, zamilczano, że są przynależnością nieruchomości (§ 11.).

XI. Wymiar równoważnika należności.

§ 34.

Po nadziejściu zechnań porównuje się je z do-tyczesowymi zapiskami, a następnie przesyła

z odpowiednimi poleceniami właściwym urzędowi podatkowym, które mają je porównać ze swymi zapiskami katastralnymi poczynić odpowiednie dochodzenia i zdać sprawę co do ich wyniku, jakoteż co do zupełności i dokładności podanych szczegółów i miejscowych cen kupna, tudzież innych aktów wymiaru.

Zechnane kwoty wartości należy w razie potrzeby sprostować drogą ugody lub przez zarządzenie osobnego oszacowania sądowego.

§ 35.

Dyrekeya okręgu skarbowego (oddział należnościowy), a względnie urząd wymiaru należności wymierza należność wraz z dodatkiem 25procen-towym za całe dziesięciolecie, orzeka o żądanem uwolnieniu od równoważnika należności i uwiadomia obowiązanego do placenia równoważnika o przyjętej wartości i o obliczonej kwocie należnościowej, tudzież o przedmiotach, co do których nie można było zgodzić się na żądane uwolnienie.

Równoważnik należności, wymierzony według ustawy, odpisuje się, jeżeli w ciągu dziesięciolecia przyjdzie do sprzedaży nieruchomości lub zamiany majątku ruchomego na nieruchomość: o odpisanie to należy prosić drogą podania wolnego od stempli z dopiskiem potrzebnych dowodów tej władzy, która wymierzyła równoważnik.

Odpisanie to zależy jednak od warunku, aby nastąpił przypis należności procentowej od wspomnianego pozłycia lub zamiany.

Jeżeli w ciągu dziesięciolecia przyjdzie do pozbycia lub zamiany, wówczas należy odpisać wymierzony w myśl ustawy równoważnik należności w ten sposób, iż kwartalne raty równoważnika, przypadające po dniu pozbycia lub zamiany, nie mają być opłacane.

Zresztą obowiązuje zasada, iż zinnieszczenie się lub wzrost stanu majątku w ciągu dziesięciolecia nie ma stanowić powodu do zmiany przypisu równoważnika należności.

§ 36.

Jeżeli nie złożono zechnania w czasie właściwym i nie postarano się o przedłużenie terminu, może władza skarbową według swego uznania albo znie-wolić stronę karami porządkowymi w myśl rozpo-rządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 6. kwietnia 1856, Dz. u. p. Nr. 50, do dopełnienia obowiązku, albo też zbadać z urzędu majątek, podlegający równoważnikowi, i zarządzić wymierzenie należności.

XII. Uiszczańe równoważnika należytości.

§ 37.

Roczną kwotę równoważnika należytości, wy-
mierzonego za dziesięciolecie od majątku ruchomego
i nieruchomości, należy uiszczać z góry w równych
ratach kwartalnych, przypadających dnia 1. stycznia,
1. kwietnia, 1. lipca i 1. października każdego roku
(§ 1. ustawy z dnia 18. marca 1872. Dz. u. p. Nr. 33).

§ 38.

Równoważnik należytości od opróżnionych
prebend duchownych należy płacić bez przerwy,
choćby przychody interkalarne miały przypadać
osobie (funduszowi), uwolnionej w myśl pozycji
taryfowej 75 ustawy z dnia 9. lutego 1850.

Równoważnik należytości za okres interkalarny
ma być zapłacony z funduszu interkalarnego (z fun-
duszu religijnego) naraz dopiero po upływie tego
okresu.

§ 39.

W razie opóźnienia się z opłatą będą liczone
pięcioprocentowe odsetki zwłoki, począwszy od dnia,

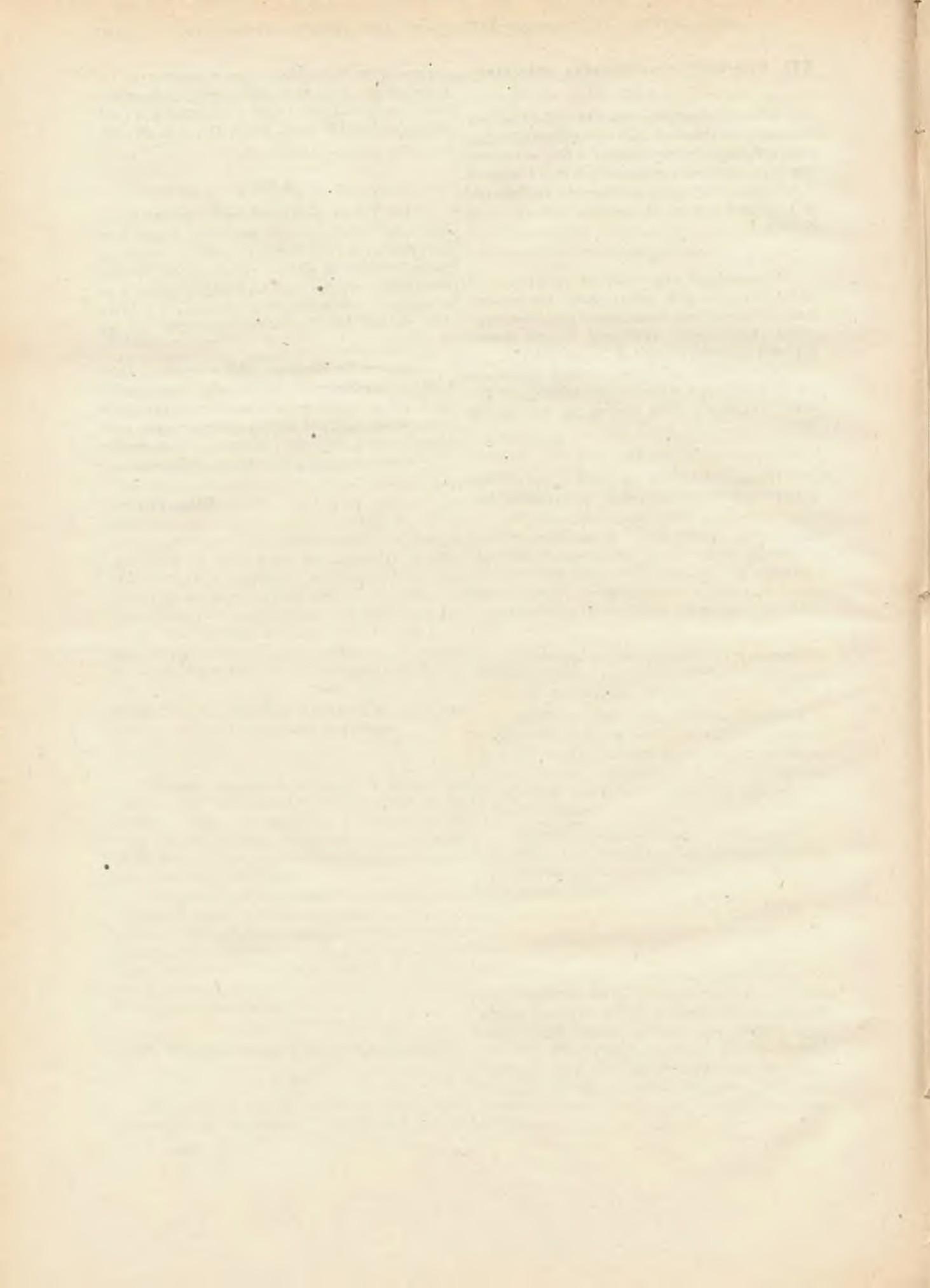
następującego bezpośrednio po wyznaczonym ter-
minie poboru, aż do zapłacenia przypadającej należy-
tości i będą ściągnięte razem z należytością tą (§ 2.
ustawy z dnia 18. marca 1872. Dz. u. p. Nr. 33).

§ 40.

Aby jednak pobór równoważnika należytości
nie doznał zwłoki z powodu przeszkoł, stojących na
zawadzie wymiarowi, należy go pobierać, dopóki nie
nastąpi wymiar na siódme dziesięciolecie, tymże-
sowo podług wymiaru szóstego dziesięciolecia z za-
strzeżeniem dodatkowego sprostowania i potwier-
dzać odbiór jego na dotyczeńowym arkuszu
płatniczym.

Dopiero po ustaleniu całej należytości, którą
każdy z obowiązanych do płatienia równoważnika
płacić ma od swego majątku w siódmem dziesięcio-
leciu, należy ściągnąć dotyczeńowy przypis nale-
żytości (arkusz płatniczy) i doręczyć obowiązanemu
nowy nakaz płatniczy z potrzebnym obliczeniem.

Biliński w.l.

Wzór A/1.

Kraj koronny:

Okręg podatkowy:

Okręg skarbowy:

Karta katastru:

Zeznanie $\frac{A}{1}$

celem wymiaru równoważnika należytości od wartości posiadłości gruntowej z przynależnościami (fundus instructus) za czas od dnia 1. stycznia 1911 do końca grudnia 1920.

Uwaga: Rubryki „Średnia cena kupna“, „Wartość uznana lub sprostowana“ i „Karta katastru“ są zasartezone do wypełnienia przez urząd.

Wzór A.2.

Kraj koronny:

Okrąg podatkowy:

Okrąg skarbowy:

Karta katastru:

Zeznanie $\frac{A}{2}$

celem wymiaru równoważnika należycieści od wartości budynków z przynależnościami (fundus instructus) za czas od dnia 1. stycznia 1911 do końca grudnia 1920.

Uwaga: Rubryki (Wartość) „uznana lub sprostowana” i (Wartość ogólna) „uznana lub sprostowana”, tudzież „Karta katastru” są zastrzeżone do wypełnienia przez urząd.

Wyszczególnienie

przynależności (fundus instructus) budynków, wymienionych w zeznaniu niniejszym.

Liczba bieżąca	Bliskie oznaczenie przedmiotu	Liczba sztuk lub ilość	Wartość zeznana		Wartość uznana lub sprostowana		Uwaga	
			pojedynczo		razem			
			K	h	K	h		
	I. Stałe maszyny, przyrządy fabryczne i przybory, mianowicie:							
	II. Urządzenia i sprzęty same przez siebie ruchome, a mianowicie:							
	III. Wszelkie inne przynależności, a mianowicie:							

Data (miejsce i dzień): dnia 19 Podpis:

Wzór B.

Karta katastru:

Zeznanie

co do majątku ruchomego

podług stanu majątku z dnia 1. stycznia 1911.

Przedmiot	Wartość						Uwaga	
	według oblicze- nia, podane osoby obowią- zanej, oszacowa- nia sądo- wego, kursu cięciowego		pojedynczo		razem			
	K	h	K	h	K	h		
I. Stan czynny.								
1. Gółówka, a w szczególności osobno: ustawowe środki płatnicze tutejszo-krajowe inne pieniądze								
2. Kapitały n lokowane wraz z odsetkami zale- głyimi i bieżącymi; według wyszczególnienia I: a) u osób prywatnych, a w szczególności osobno: w walucie krajowej w innych walutach b) w obligacjach publicznych c) w innych papierach wartościowych								
3. Kosztowności, przedmioty złote i srebrne								
4. Zapasy, których nie można uważać za przyna- leżność (fundus instructus) nieruchomości, należących do składającego zeświadczenie								
5. Zwierzęta, o ile nie są przynależnością (fundus instructus) nieruchomości								
6. Sprzęty i narzędzia, o ile nie są przynależno- ściami (fundus instructus) nieruchomości								
7. Budowle (schroniska górskie, budzi, baraki itd.), postawione na gruncie wynajętych lub wydzierżawionych, o ile nie stanowią przyna- leżności (fundus instructus) rzeczy nieruchomości (§ 1, b, ustęp II, rozporządzenia Minis- terstwa skarbu z dnia 10. października 1910. Dz. u. p. Nr. 186)								
8. Obrazy i inne przedmioty sztuki								
9. Książki i inne przedmioty naukowe								
10. Wszelkie inne ruchomości, o ile nie są przy- nałeżnościami (fundus instructus) nieruchomości								
11. Daniny w naturze i pieniędzach rocznie K . . h wartości podług zezwania								
12. Przedmioty, co do których na zasadzie ustawy żąda się uwolnienia od równoważnika należności								
II. Stan bierny według wyszczególnienia II.								
Zahipotekowany								
Nie zahipotekowany								
III. Czysty stan majątku.								
Odciągnawszy od stanu czynnego, pozycja 1 do 12, w kwocie stan bierny w kwocie pozostaje czysty stan majątku, podległy nale- żytości								

Uwaga. Rubryki „Karta katastru” i „Wartość uznana lub sprosowaną” są zastrzeżone do wypełnienia przez urząd.

Wyszczególnienie I

kapitałów, objętych poprzedzającym zeznaniem, które są ulokowane na pożyczkach prywatnych, tudzież w obligacyjach publicznych i w prywatnych papierach wartościowych.

Wyszczególnienie II

stanu biernego, ciążącego na majątku ruchomym, podlegającym równoważnikowi należności, i majątku nieruchomości, położonym w krajach tutejszych.

Liczba bieżąca	Nazwisko wierzyciela	Rodzaj i data dokumentu dłużnika	Dokumenty udowadniające dług	Kwota	Uwaga (czy zahipotekowany czy nie)	
					K	h

Data (Miejsce i dzień): dnia 19

Podpis:

Wzór C.

Kraj koronny:

Okręg podatkowy:

Okręg skarbowy:

Karta katastru:

Zeznanie

celem wymiaru równoważnika należyci od wartości praw użytkowania (polowania, rybołówstwa, mlewa, wyszynku, targu, myta, przewozu itp.) za czas od dnia 1. stycznia 1911 do końca grudnia 1920.

Uwaga: Rubryki „Wartość uznana lub sprostowana” i „Karta katastru” są zastrzeżone do wypełnienia przez urząd.

Data (miejsce i dzień): , dnia 19 . .

Podpis:

Wzór D.

Karta katastru:

Wyszczególnienie

tych nieruchomości i ruchomości

.

co do których obowiązek opłacania równoważnika należytości
zaczyna się dopiero po dniu 1. stycznia 1911.

Liczba bieżąca	Przedmiot	Tytuł prawny i czas nabycia	Należytość od nabycia została przypisana			Uwaga	
			w (oznaczenie urzędu)	nakazem płatniczym			
				pozycja rejestru B	z roku		

Uwaga: Rubryka „Karta katastru“ jest zastrzeżona do wypełnienia przez urząd.

Liczba bieżąca	Przedmiot	Tytuł prawny i czas nabycia	Należysko od nabycia zostało przypisana			Uwaga
			w (oznaczenie urzędu)	nakazem płatniczym	pozycja rejestru B	

Data (miejscie i dzień): , dnia 19
 Podpis: